

[Udenrigsministeren.]

hvis ærede Medlemmer ikke vil bygge paa usikker Grund og derigennem føre dem, de taler med, ud i uholdbare Forventninger, saa maa de regne med Tysklands officielle Erklæringer under Forhandlingerne med os og ikke med de opmuntrende Ord, der lyder ved en eller anden festlig Lejlighed.

Pürschel: Jeg skal begynde med en Bemærkning til den højtærede Udenrigsminister, derefter har jeg en Bemærkning til Justitsministeren, en til Statsministeren og endelig nogle politiske Betragtninger.

Den højtærede Udenrigsminister sagde med den profetiske Sikkerhed, som udmærker ham i den Slags Situationer, naar det kniber lidt, at den, der drømmer om Anvendelse af forskellig Told over for England og Tyskland, han drømmer uden Forbindelse med Virkeligheden. Dette vilde virke forfærdelig nedslaaende paa mig, hvis jeg ikke mindedes, at den højtærede Udenrigsminister med akkurat selvsamme profetiske Styrke i sin Tid har sagt, at den, der drømte om at føre en aktiv Handelspolitik mod Tyskland, han drømte uden Forbindelse med Virkeligheden; den, der troede, at Danmark kunde føre Handelskrig mod Tyskland, var en Fantast. Og hvem var det saa, der kom og sagde til Tyskland, at hvis det ikke vilde købe de og de Varer hos os, saa vilde der ingen Valuta blive til Indkøb af tyske Varer? Den højtærede Udenrigsminister, som altsaa pludselig kom ned paa Jorden igen.

Saa vil jeg gerne sige til den højtærede Udenrigsminister, at det Ordspil, han lavede her, med Planøkonomi og Plan i Økonomien, burde han have forskaanet os for. Hvem kan være Modstander af, at der er en vis Plan i Økonomien? Jeg ved det ikke, de findes da ikke her i Salen — hvordan det er paa Ebberødgaard, ved jeg ikke. Men det, som der ligger i Ordet Planøkonomi, og det, som Statsministeren koketterede med i sin Tid, er noget ganske andet, og det var det, om hvilket Udenrigsministeren her erklærede, at det var umuligt for et lille Land under de nuværende Forhold. Det var det, vi sagde dengang, og dør er Udenrigsministeren altsaa blevet enig med os.

Til Justitsministeren har jeg kun et Par Bemærkninger. Dels med Hensyn til Sagførerfuldmægtigene, som har store Vanskeligheder. Navnlig naar de kommer til det Punkt, da de skal til at være Landsretssagførere, kniber det svært for dem at faa Prøvesager, og der er nu blandt de unge

Jurister en Bevægelse i Retning af at se at komme bort fra disse Prøvesager og naa hen til en Slags Karaktergivning fra Rettens Side efter tre Aars Fuldmægtigvirksomhed. Jeg hilser for saa vidt dette med Tilfredshed, som jeg i Retsplejeudvalget i sin Tid har stillet et Forslag, der netop gik ud paa, at de Fuldmægtige, der til Stadhed mødte i Retten, skulde være fritaget for Prøvesager og blot skulde have en Erklæring fra Retten om, at de var egnede til at være Landsretssagførere. Jeg erkender, at der er en vis Mulighed for Protektion deri, men jeg tror ikke, den er stor, naar det bliver en samlet Votering af Retten, der skal lægges til Grund derfor. Hvis man vilde ind paa en saadan Ordning, maatte man i hvert Fald beholde Prøvesagerne, saaledes at de Folk, der ikke havde Adgang til at procedere derude til daglig, kunde dokumentere deres Duelighed ved Prøvesager.

Jeg beder ogsaa Ministeren have Opmærksomheden henvendt paa Juristernes Uddannelse og Vilkaar, ogsaa for de lidt ældre Juristers. Navnlig Dommerfuldmægtigenes Kaar synes jeg der er god Grund til at forbedre, de er for ringe. — Endelig henleder jeg Opmærksomheden paa et Punkt, som de unge Jurister har peget paa med stor Styrke, nemlig Vinkelskriveriet, og henstiller til Ministeren at tage under Overvejelse, om ikke der kan skabes Bestemmelser, som gør det vanskeligere for Vinkelskrivere at narre de Folk, som søger en billig Rets hjælp og i Stedet for faar slet ingen Hjælp.

Dernæst har jeg nogle Bemærkninger om Grønland. Siden Begyndelsen af Halvfemserne i forrige Aarhundrede har Sejladsen paa Grønland været forskaanet for store Katastrofer — det tragiske Forlis af en Kystskonnert i 1932 hører ikke herhen. Men naar denne Sejlads nu finder Sted gennem 9—10 Maaneder af Aaret, saa sker den jo, som Statsministeren ved af Selvsyn, under meget farefulde Kaar. Man sender disse Folk op til en Klippekystr, uden Fyr, uden andre Sømærker end dem, Naturen har skabt, op i Taage, Storm, Strømsætning, en ganske overordentlig vanskelig og farlig Sejlads. Naar den gaar godt, skyldes det jo kun dette, at man har en saa udmærket Stab af Skibsofficerer, der er vokset op i denne Fart, og som med stor Dygtighed og Samvittighedsfuldhed passer denne Tjeneste. Men jeg synes, det er en Forpligtelse for Staten at give dem de bedst mulige Hjælpemidler, og dertil hører i Nutiden det, der hedder et Ekkolod, og det har jeg i